

Доц. д-р **Димитрина Михова**

Катедра Чуждестранни култури
Факултет по образование
Университет Ямагучи, Япония
e-mail: didi@yamaguchi-u.ac.jp

Доц. д-р Д. Михова е географ, доктор (Географски институт – БАН, 1988). Специализирала е ГИС в САЩ (1989-1990). От 1997 г. работи в Университета в Ямагучи, Япония. Преподава Културна география, Хуманитарна география, География и природна среда (бакалавърска степен) и Основи на ГИС и използването им в обучението в пред-университетското образование (магистърски курс на обучение).

Проф. д-р **Нобору Сато**

Катедра Чуждестранни култури
Факултет по образование
Университет Ямагучи, Япония
e-mail: didi@yamaguchi-u.ac.jp

Проф. д-р Н. Сато преподава Земеделие и култури, Население и изхранване, Световни проблеми на земеделието, Японско традиционно земеделие. Той е един от инициаторите на националното японско движение за запознаване на японските деца с традиционното земеделие и с корените на японската култура. Организатор е на стотици мероприятия в тази област, включително и „Училището на оризицето“. Съветник е по Селски туризъм и работа с деца към различни неправителствени организации и към администрацията на префектура Ямагучи.

Таканори Цуики

Катедра Чуждестранни култури
Факултет по образование
Университет Ямагучи, Япония
e-mail: didi@yamaguchi-u.ac.jp

Т. Цуики е студент по Икономика, специалност Туризъм. Работи по дипломна работа, свързана със селския туризъм в префектура Ямагучи.

2009 – ГОДИНА НА ПРИЯТЕЛСТВО МЕЖДУ БЪЛГАРИЯ И ЯПОНИЯ

НЯКОИ ОСОБЕНОСТИ НА СЕЛСКИЯ ТУРИЗЪМ В ЯПОНИЯ

Модерният свят и необходимостта от селски туризъм в Япония

След Втората световна война и бума на японската икономика, днес Япония е изправена пред сериозните проблеми на обезлюдяване, застаряване и стагнация на икономическия растеж в селските райони, загуба на местния начин на живот и културните традиции. В същото време все повече японци, жи-

веещи в големите градове започват да оценяват селския начин на живот. Те имат нужда да се „презаредят“ – и физически, и духовно – сред природата.

Днес в Япония селският туризъм се счита за един от добрите начини да се стимулира обмена град – село и да се доведат млади хора в селските райони, макар и за кратко време, с цел рекреация. Държавата и местните власти в почти цяла Япония, много неправителствени организации, университети и от-

делни личности бяха въввлечени в една национална стратегия за развитието на селския туризъм в страната.

Терминът „зелен туризъм“, в смисъл „селски туризъм“, започва да се използва в Япония от около 1992 г., когато Министерството на земеделието, горите и риболова създава Работна група по „зелен“ туризъм (Hasegawa, 2005). През 1995 г. същото министерство прокарва специален закон за селския туризъм, който стимулира откриването на малки селски хотели. Това са частни къщи или малки хотелчета в селски райони, предлагащи стаи за посетители и възможност гостите да участват във всекидневните селскостопански работи и в местните събития.

От 1995 до 2008 г. беше извършена сериозна работа за развитието на селския туризъм в Япония на различни нива, включваща голям брой участници. Много неща се промениха и може да се отчете, че бяха постигнати значителни резултати. След 2008 г. селският туризъм, наричан често и „бавен туризъм“, „зелен туризъм“ и пр., получи приоритетно развитие в Япония.

Понятието „селски туризъм“

Има много дефиниции на този вид дейност, които най-често не съвпадат напълно в различните страни по света. Приема се, че селският туризъм започва развитието си в Европа, но практикуването му бързо се разпространява и в Америка. Япония започва малко по-късно развитието на този вид туризъм при това, както обикновено в тази страна, чуждестранният опит не се възприема едно към едно, а се проучва в детайли и се адаптира към конкретните японски условия до такава степен, че се стига до качествени изменения.

Когато се има предвид селски туризъм (българският термин) в смисъл на вид туризъм, почивка (рекреация) в извънградска среда със земеделски функции и пейзаж, в световната литература и практика се използват най-различни термини. Често се ползва терминът „аграрен (агри)“ туризъм, „зелен туризъм“, дори често „еко“-туризъм, който пък в други случаи има свое собствено значение и не включва непременно идеята за пребиваване в селски райони със специфичния бит, труд и култура там.

В условията на Япония понятието „селски“ туризъм в буквалния му аналог от българския език не е приложимо, защото въпреки, че има дума за „село“, всъщност административната система е променена и много от предишните села се наричат градчета, макар да запазват земеделския или рибарския си характер. Все пак, общото в понятието е, че става въп-

рос за пребиваване в селски райони (както е и според българското разбиране) за известно време; възможност за една или повече нощувки в селска къща или хотел; опит да се изпита и разбере живота на хората, които се занимават със селско стопанство или риболов; консумация на земеделски и природни продукти, идващи от този район; комуникация с местните хора; запознаване и участие в местните традиции и култура.

Напоследък с натрупването на все повече опит селският туризъм в Япония получи най-различни изменения. Това доведе и до въвеждането на различни наименования. Според някои специалисти трябва да се развива „slow“ т.е. „бавен“ туризъм. Интересно е, че думата не е преведена, а се използва точно както звучи на английски, изписана на японски. Очевидно набляга се на смисъла, че трябва да се предложат условия на хората, живеещи в големите градове за отпих в условия, където няма да бъдат стресирани от забързания ход на урбанистичните райони.

Слоу-туризъм („бавен туризъм“), според терминологията на Регионалния отдел по туризъм на префектура Ямагучи, например, включва няколко разновидности:

- **Зелен туризъм** – почивка сред природата в земеделски и горски райони, като за условията на Япония много често те са в планински територии;
- **Син туризъм** – почивка в селски райони по морския бряг, където се предоставят условия за риболов и живот в рибарска атмосфера;
- **Еко-туризъм** – посещение на специфични природни обекти с висока стойност, но същевременно с възможности да се изпита местната селска атмосфера и култура;
- **Мичи но еки** (в превод „пътни станции“) – спирание за по-кратко или по-дълго време в тъй наречените пътни станции. Това е едно уникално за Япония явление, което прави връзка между разкриването на крайпътни места за почивка на автомобилисти (на японски тези места се означават с думата „гари“), където се предлагат местни земеделски продукти, изделия, културни развлечения и други, свързани със спецификата на съответната селска територия.

Напоследък в литературата все повече се налага понятието „бавен“ (slow) пред „зелен“ или „селски“ туризъм.

Някои особености на селския туризъм в Япония

Характер на обмена град-село

Градските хора в Япония имат все по-малко възможности да влизат в контакт с природата. Отделени трайно от природата, те постепенно загубват чувство за ценност на основните неща в живота. Дори,

ако посещават големи туристически центрове и места за развлечения, като Дисниланд или много-то други подобни паркове, съществуващи в Япония, те пак са поставени не в истински природни условия, а в изкуствено създадени. Трябва да се вземе предвид, че в географски аспект гъстотата на населението в Япония е силно поляризирана – основно населението е струпано в южната крайбрежна зона на остров Хоншу, докато много планински територии вече преживяват интензивно обезлюдяване. Японците като нация боготворят природата и много хора наистина осъществяват редовно контакти с нея като посещават национални и местни паркове, градини и най-вече традиционните и изключително популярни в Япония “онсени”, т.е. минерални бани. Техният брой е много голям и японският народ е развил специална “онсен”-култура около тях. Те са както в градовете, така и в селска среда.

Но, когато говорим за селския туризъм, удариението е по-различно. Той изисква опазване на природния характер на ландшафта и на местния начин на живот. Така градските хора имат физически и духовен контакт не само с автентичната природа, а и с автентичната култура. В културно-исторически и икономически аспект, селският туризъм трябва да заздравя връзките селска среда – градски територии. В повечето документи – държавни и регионални, отнасящи се до развитието на тази форма на туризъм много често се използва понятието „обмен“ между населението от градските и селските райони.

Особено интересна е позицията на японското Министерство на земеделието, горите и риболова, в чиито документи се казва, че селските райони трябва да се дефинират не само от гледна точка на земеделието и места, където селските хора живеят, а като „национална публична собственост, където хората могат да си почиват и да култивират приятно и хармонично състояние на духа“ (Асоциация по Зелен туризъм, основана от Министерство на земеделието, горите и риболова).

Малък мащаб и специфично съдържание

Машабът и характерът на селския туризъм в Япония до известна степен е различен от този в Европа и в Америка. Поддържането на малък мащаб се дължи на няколко фактора:

- спецификата на природните ресурси;
- спецификата на Азиатската култура;
- целенасочената политика.

Базираното на оризопроизводство земеделие създава специфични ландшафти и е много по-дребно по характер в сравнение с европейските и особено с американските агро-бизнес мащаби. Традиционно в японските селски райони не се отглеждат

животни както в Европа. Ето защо понастоящем местата, където градските хора могат да видят домашни животни, стават много атрактивни. Повечето от земеделските производствено-събирачески дейности, в които градските туристи могат да участват, са засяване на ориз или картофи и тяхното събиране, отглеждане на риба, риболов и ръководено събиране на диви билки и растения в планините. Няма го този широк мащаб, който наблюдаваме в Европа, където земеделските дейности се приближават до индустриални размери, даже в традиционното селско стопанство. Почти всички дейности в японското земеделие са механизирани, в някои случаи дори роботизирани, но земеделските машини в много случаи са с мини размери, изглеждащи като детски играчки в очите на неосведомения западен наблюдател. Въобще в Япония има култ към малките, фини неща: храната се сервира в миниатюрни количества и чинийки; напитките (традиционното саке) се сервират в миниатюрни чашки; зеленчуците и рибата са фино нарязани и красиво подредени и приличат на произведения на изкуството. Целият този много красив и разнообразен, но миниатюрен свят прави характера на японските селски райони изключително специален.

В Япония се счита, че селският туризъм трябва да бъде стимулиран да запази своя малък мащаб, за да се предотврати навлизането на елементите на индустриалната и масова култура, за да може да се поддържа неговия автентичен характер. Това не е само подразбиращо се пожелание, а е подкрепено от нормативни документи. Например, в префектура Ямагучи, къща, която предлага селски туризъм, не може да посреща повече от 5 души гости по едно и също време. Особеното внимание към този проблем е в резултат на натрупан опит в миналото. През 80-те и 90-те години на XX в. японското правителство

Фиг. 1. Японски деца саят ориз съвместно с родителите си.

Fig. 1. Japanese children plant rice together with their parents.

во има друга по-различна стратегия за използване на туризма за ре-витализиране на селските райони. Приет е Закон за селските курорти и те наистина получават силна подкрепа с цел да помогнат развитието на селските райони. Обаче след колапса на надутата икономика в Япония в края на 80-те – 90-те години на XX в. печалбите на тези курорти падат много и това води почти до крах на идеята за стимулиране на селските райони (Arahi, 2005). За да се предотврати същата грешка, днес се счита, че селският туризъм трябва да се държи в малък мащаб и лесно да може да се справя и в дълги периоди без посетители. Освен това поддържането на селския туризъм в сравнително малък мащаб ще предотврати прекомерното натоварване на околната среда. Тази идея е сериозно обоснована чрез различни научни разбароботки, като например проектът „Бавен туризъм във Вътрешно Японско море и влиянието му върху околната среда“ на Изследователския център Комачи-ку за район Чутоку (2007).

Фокус върху социалните контакти и естествените взаимоотношения

До този момент не са оповестявани високи доходи от селския туризъм, но броят на хората, които биха желали да предоставят условия за такъв туризъм, непрекъснато нараства. В Япония за хората, които предлагат селски туризъм, печалбата е повече емоционална, отколкото материална. Това може да се почувства в някои Интернет-страници на къщи и хора, които рекламират своя „зелен“ или „син“ туризъм. Думите, които са използвани, благословят тяхната родна земя, природа и култура, показват любовта им към природата и топлиите чувства, с които канят и други хора да ги споделят с тях. Въпреки че е естествено да преобладава комерсиалната реклама на селския туризъм, много от страниците са

аматорски и действително отразяват топла душевност, която действително съществува в Япония.

При селския туризъм най-много се цени това, че дава възможност за по-дълбоки човешки взаимоотношения, което помага на градските хора да се почувстват в естествена среда. Това води до подобряване на духовното здраве както на градските, така и на селските хора. Гражданите получават шанс да контактуват с природата, да дишат чист въздух, да пият чиста вода, да опитат местните продукти и храни, да изживеят емоционално местните традиции. Местните хора имат полза от това, че получават малък допълнителен доход, а в същото време имат възможност за по-широк човешки обмен. В Япония, както и в Европа, има много случаи, при които градски семейства се сприятеляват със селски семейства и ги посещават редовно. В момента в сферата на селския туризъм в Япония са включени много доброволци, пенсионери, ентусиасти, а жените играят много важна роля за развитието му.

Някои културни особености, влияещи на селския туризъм в Япония

Отношение към времето и как то се цени

Много важна особеност на японската нация, която има влияние върху туризма и особено върху селския туризъм, е специфичното японско отношение към времето. Някои автори обясняват японския характер до известна степен със силно планинския характер на Японските острови, историческите слаби връзки между отделните населени места и дълго продължилата феодална система, в чиито условия пътувания могат да се правят със специално разрешение, при това до строго определени храмове и места за поклонение. Така местните общества упражняват силен контрол върху личността, създават традиции за силно уважение към труда и порицание на бездействието, както и уважение към групата и комуникации без много думи.

Традиционно японците не ползват дълги ваканции. Три пъти в годината, по време на три национални празника – Нова година, Златната седмица (през май) и Обон (празника на мъртвите предшественици), хората ползват по три дни ваканция. Независимо, че Япония е подписала Международния договор между развитите страни за спазване на пет дневна работна седмица с 8 часов работен ден, фактически всички работят много по-дълго, а често и въобще не ползват годишните си отпуски. Ако все пак ги ползват, в повечето случаи пътуват в чужбина в рамките на стандартни организирани групи. Традиционно на първо място е работата, дори преди семейството, и не е изключение някои работници да не са ползвали годишните си отпуски в продължение на

фиг. 2. Японски деца трешат ориз
Fig. 2. Japanese children thresh rice

години. Понякога при тази голяма работна заетост се губи връзката деца-родители. Това е една от причините държавните и местните власти да поставят голямо ударение върху развитието на селския туризъм – идеята е, че чрез него се инвестира във физическото и психическото здраве на нацията и се създават условия за по-добро общуване вътре в семейството.

Има и друг голям проблем, свързан с времето и организацията на японското общество, засягащ селския туризъм. Около 50 % от японските ученици продължават образованието си в следгимназиален курс на обучение – колежи, специални училища и разбира се, университети. Освен интензивните спортни занимания, повечето от учениците посещават частни уроци (за които в Япония има цяла индустрия), помагачи им да се подготвят за приемните изпити. Това ограничава много възможностите им да участват в „Слоу“ –туризъм заедно със своите семейства.

Специфично възприемане на понятието почивка и формиране на туристическия контингент

В Европа хората просто си вземат ваканция и почиват. В Япония туристите възприемат такъв вид почивка по-скоро в онсените. В селото те най-често търсят не просто почивка, а преживявания, които не могат да имат във всекидневния си градски живот. Това са готвенето на местни специалитети, като: мисо (соева паста), вид макарони от елда и др; правенето на сувенири от дърво и бамбук; земеделска работа, като например садене на ориз или подрязване на дръвчета; яздене на кон във фермата и много др. (Nasegawa, 2005).

Във връзка с това по-рядко туристическият контингент на японския селски туризъм включва трудово активни лица, градящи кариера. Много по-често мъжете в активна възраст ползват почивните дни за спорт. В обсега на селския туризъм изключение правят само дейностите, свързани със „синия туризъм“ – риболов и други водни спортове.

Значителен брой от ползващите селския туризъм в Япония са жени. Те са основният контингент в мероприятията като курс по готвене на селски специалитети, правене на туршии, бране на папрат, отглеждане на цветя и др. Една от причините е, че обикновено японските съпруги са домакини и най-често могат да си позволят да отделят време за такива дейности.

Япония е страната с най-голям процент възрастно население и средната продължителност на живота продължава да нараства. Естествено е, че хората в пенсионна възраст заемат значителния дял в японския туризъм, включително и в селския. Както

продължителността на живота, така и броят на здрави пенсионери в Япония е много голям. Една от причините за високия брой на пенсионерите-потребители на туристически услуги е и в системата на пенсиониране, при която всеки пенсиониращ се получава „накуп“ солидна сума. В повечето случаи това е време, когато децата са пораснали, устроили са се и нямат нужда от подкрепа. Така се създават условия възрастните хора да пътуват много и да си позволяват развлечения.

Отношение към природата

Европейската култура е силно базирана на гръцката култура, където индивидуализмът е поставен високо като ценност и това се предава и в отношението към природата. Японската култура е уникална по много начини, но един от тях е, че тя е базирана на две основни религии – Шинто и Будизма. И двете учат и изискват духовна и физическа чистота и голямо уважение към природата. В западните концепции е нормално човек да взема от природата – човек и природа са две различни, противопоставящи се неща, човек се бори с природата и взема блага, той се опитва да доминира над нея. В Източно-азиатското разбиране за света човекът е част от природата, неин елемент и той трябва да живее в хармония както с нея, така и с останалите индивиди като него, които са също елементи от нея. Всичко това намира израз в традиционното японско поведение към природата, което включва искрено уважение към нея и нейните елементи.

В Япония често могат да се видят край реките тъплящи се с бинокли хора да се наслаждават на пристигането на дивите патици. Те не са обект на избиване и живеят необезпокоявани в центъра на града със стотици, докато дойде време да мигрират на север. Реките в центровете на градовете гъмжат от огромни цветни шарани и никой не ги безпокои, напротив, хората култуват специална храна за тях и им се радват. В същото време цената на рибата в магазините е много по-висока в сравнение с европейските цени. Но никой не нарушава красивата природа, която принадлежи на всички. Хората пътуват стотици километри, за да гледат някоя специална цветна градина със специфични цветя, които цъфтят в определени сезони на годината. Всеки град си има растение и животно за символи. Националната телевизия без изключение завършва централните новини с картина за сезонно растение, красив природен пейзаж или интересно животно, с подчертан подтекст „колко е хубава нашата родна природа“. Естествено широко известна е традицията „хана-ми“ – наслаждаване на цъфтежа на черешите. Но черешовите дървета в Япония не раждат плодове, а в същото време цената на черешите и

вишните в магазините е много висока. За западния човек е изключително трудно да проумее тази философия, камо ли да я приеме. Обикновената реакция на човека със западна култура е: „Но те защо не използват и двете – и да се наслаждават на красотата, и да берат плодовете?“ Японската философия е различна: красивото не означава непременно утилитарно. То съществува много кратко време и ние трябва да му се наслаждаваме, докато е с нас. Нищо не е вечно, най-красивото е кратко. Същата естетическа идея кара хората да излизат вечер масово да се радват на светулките, чийто живот е само 2 седмици през май. Ученици и ентузиастични отглеждат специално ларвите на светулки, за да могат да се наслаждават на красивите им светлилки през тези две седмици.

За да направим връзка със селския туризъм – японците откриват стотици различни неща от природата, на които да се наслаждават и това прави селския туризъм в Япония много по-разнообразен духовно ценен от този в Европа.

Високо уважение към личното пространство

Въпреки, че Япония е много гъсто населена страна (понякога къщите са толкова близо една до друга, че хората почти могат да се докоснат), японците ценят високо личното си пространство. Те нямат широко разпространения европейски обичай да канят гости вкъщи. Рядко чужденци имат шанс да посетят японска къща или апартамент. Това отчасти може да се обясни с факта, че в много случаи стаите са малки и пространствата ограничени. Но по-важната причина е, че японците не обичат да се нарушава личното им пространство. С тази традиция може да се обясни и защо броят на частните къщи, предлагащи подслон в селските райони не е голям на фона на многобройните хотели, рьокани (традиционен вид хотел, най-често с минерални бани), мотели и пр. Повечето форми на селски туризъм са такива, че позволяват едnodневна рекреация или дейност без нощувка, а ако се налага такава, се ползват обикновени хотели, онсени и курорти.

Сигурност, чувство за отговорност, спазване на поетите обещания

Япония е една от най-безопасните страни в света. Разбира се, има случаи на криминални прояви, но като цяло обикновените хора живеят спокойно, без огради, не са заплашени от кражби, измъчвания, набези върху собствеността им и пр. Този господстващ начин на мислене и поведение е дълбоко вкоренен в японския характер и се възпитава от най-ранно детство в семейството, в училището, в обществото. Това е една много важна черта на японския характер, която има пряка връзка със селския ту-

ризм: няма нужда от специални мерки за заключвания, не съществува подозрителност при канене на непознати хора, няма страх, че те могат да бъдат информатори на криминални лица и пр.

В Япония не се практикува даване и приемане на бакшиш. Дори ако някой клиент със западно мислене реши да остави бакшиш, може да изпадне в неловка ситуация и да бъде засрамен от продавача или келнера, които тичат след него да му върнат рестото, тъй като то дори една йена. Това важи с най-голяма сила за провинциалните райони.

Стил на организация

Друга специфична черта на японците, която има отношение към селския туризъм, е високата дисциплина и спазване стриктно на поетите задължения. По много начини това е различно от европейския опит, където понякога се допуска кампанийност и промяна на планове в курса на изпълнението им. Ако японска група планира нещо, то процесът започва много преди събитието, всички задължения биват разпределяни и много рядко ще има промени на така взетите решения. Японците обичат да планират всичко внимателно и дълго време, но веднъж взели решение, рядко някой ще го промени, без значение дали това е логично или не, както би помислил понякога западният човек (особено българинът, който винаги се съмнява). Планирането на всяко мероприятие включва задължително и как ще се остави мястото, където се е провеждало то. В Япония няма кошчета за боклук, включително и в парковете и другите обществени места. Дори, когато се ходи на къмпинг, всеки си носи торба и си отнася боклука вкъщи. Тази надеждност, сигурност, изключително сериозното отношение към отговорностите и задълженията са много полезни и при организацията на селския туризъм.

Традиционните японски гостоприемство и любезност

Традиционно в Япония хората от провинциалните райони са много тихи и много учтиви. Твърде много говорене, особено на висок глас, не се ценят. Тази нация е развила умения за комуникации, много често неразбираеми за западния човек. Те се разбират дори без думи – както по отношение на значението на нещата, така и на чувствата.

Значението на групата

Друга черта на националната култура е, че тя поставя групата над личните предпочитания. За японца да бъде отделен от групата, в която той съществува (училищна, социална, съседска), е нещо много тъжно. Ако дете се държи лошо в училище, най-тежкото наказание е да му забранят да ходи на учи-

лише един ден. Затова всички се научават от най-ранна възраст да живеят в хармония с групата и да бъдат учтиви с хората около себе си. Това е много специфична черта, която има връзка със селския туризъм. В никоя друга култура няма толкова любезно отношение към клиентите, дори когато няма икономически интерес. Много от мероприятията на селския туризъм представляват организиране на групи за дейности в селска среда (обикновено еднодневни): засяване или прибиране на ориз или картофи; събиране на билки и други растения; готварски курсове с местни продукти и по местни рецепти; икебана (подредяне на цветя) с цветя, произведени на съответното място и много др.

Преобладаващ вътрешнонационален характер на японския селски туризъм

Докато в много европейски страни – преди всичко в Източна Европа – съществува стремеж да се привлекат предимно чужденци, селският туризъм в Япония е базиран основно на японски туристи. Има и малък чуждестранен контингент, основно студенти и млади хора, които специализират в Япония, но техният брой не е голям. Една от причините е високият стандарт в Япония, който ограничава масовото посещение на страната от чуждестранни туристи. Тези, които все пак имат тази възможност, обикновено посещават урбанизирани райони с характерните им уникални забележителности.

Патриотично възпитание

Възпитанието в родолюбие е силно застъпено в японската образователна система. Формите на това възпитание са много разнообразни. Селският туризъм също предоставя възможности за възпитание в обич към родния край. Много организации и училища работят съвместно в тази насока, организирайки мероприятия, даващи възможност на децата да се докоснат до селската среда, да научат как се изкарва храната, да се запознаят с растенията и животните там. Това движение се развива почти навсякъде в Япония. Децата засаждат ориз и сладки картофи, събират реколтата и съответно консумират от нея заедно в приятна селска атмосфера. В последните години се включват все повече бащи – нещо, което не е било типично в миналото. Така се засилва както връзката град-село, така и вътре в семействата и се постига по-добра комуникация между деца и родители.

* * *

Може да се каже, че селският туризъм разкрива дълбоко скътаната „душа“ на всяка нация, нейния традиционен характер. Затова той е обект на голям интерес от страна на Културната география. В годината на японско-българския културен обмен (2009) се надяваме, че за българите ще бъде интересно да научат повече за японските традиции, свързани със съвременното, чиято допирна точка е селският туризъм.

Литература

Arahi, Y. et. al. Стратегия за Зеления туризъм в префектура Ямагучи: Наръчник за опериране на селски хотел. Административен офис на Ямагучи, 1998 (на японски език)

Arahi Y. Rural tourism in Japan: the regeneration of rural communities. Food and fertilizer technology center for Asia, 2005: www.agnet.org/library/eb/457/

Hasegawa, H. Rediscovering Japan: Green tourism. Mail Magazine Japan for Sustainable development, Nr. 34, 2005.

Изследователски център Комачи-ку за развитието на район Чутоку. Архиви по темата „Бавен туризъм и комуникация“, 2007: <http://www.crrc.or.jp/slow> (на японски език)

Some features of rural tourism in Japan

Assoc. Prof. Dr. **Dimitrina Mikhova**, Prof. Dr. **Noboru Sato**, **Takanori Tsuiki**

Department of Cross-cultural studies, Faculty of Education, Yamaguchi University, Japan

Summary

This paper discusses some features of the Japanese Rural Tourism, defined by the specific Japanese culture. A variety of terms used in Japan for what is called "Rural tourism" in Europe is explained and put to interpretation. Some comparisons are made between the Japanese and European attitudes to organization and cultural values concerning rural tourism.